

Med Gud i Assisi¹

Foto Fr. Max Mizzi©

*Japansk Buddhistgruppe til middag på Sacro Convento
under interreligiøst møde i oktober 2002*

Af Bente Wolf

Denne artikel er et forsøg på at beskrive en udviklingsvej mod at påtage sig sin hovedopgave i livet. Via efterhånden ganske mange foredrag om min historie har jeg fået en respons, der har vist mig, at den vækker en form for genklang og forstærker længslen efter at arbejde for Gud hos mange åndeligt indstillede mennesker.

Efter mange års åndelig søgen og træning i forskellige åndelige bevægelser og siden 1996 i Den Gyldne Cirkel, havde jeg fortsat en udefinerlig længsel efter mit ”kald”, som om jeg indefra vidste, at jeg ikke var på den ”helt rette hylde” i en opgave, hvor jeg gjorde den største forskel. I oktober måned 1999 tog jeg på mit første ophold i Assisi. Havde jeg forinden vidst, hvor store og relativt hurtige ændringer i både mit ydre og indre liv dette ophold ville indebære, havde personligheden – på trods af længslen - måske tøvet en kende med at tage til Assisi!

Allerede kort efter ankomsten til klosteret fik jeg en indre oplevelse, det viste sig umuligt at sidde overhørig. Siddende i klosterhaven med udsigt over den store smukke dal faldt

¹ Denne artikel er en bearbejdet udgave af en artikel ”5 år med Gud”, som blev skrevet til Nordens Stjerne nr. 3, juli 2005. Nordens Stjerne er et tidsskrift, som udgives af Den Gyldne Cirkel, Birkemosegaard, Sonnerupvej 25, 3300 Frederiksværk.

der en fred over mig, som er hinsides ord, og en indre stemme lød: *"Nu er du kommet hjem"*. Det var både en ubeskriveligt dejlig, men for personligheden også ret chokerende oplevelse, og kroppen reagerede med en kraftig udrensning. Jeg fik høj feber, og fysisk var jeg meget skidt tilpas i nok omkring en måneds tid. Ved mit første besøg nogle få dage efter i *"Porziuncola"* – det smukke kapel, som var et af Frans' yndlingssteder, og hvorover der hviler en særlig nåde og velsignelse: Assisis tilgivelse og healing – lød den klare indre stemme igen efterfulgt af en dyb velsignelse og fred: *"Giv over. Vi er i gang med at hjælpe dig til en dybere udrensning, der går helt ind i det fysiske"*. Resten af de 7 dages ophold i Assisi blev gennemført med denne kraftige udrensning med feber, smerter og hoste.

Sammen med gruppen var jeg på besøg på de mange dybe helligsteder i/omkring Assisi, og hver gang græd jeg over, at jeg oplevede den dybe indre længsel mødt med et så smukt guddommeligt svar og velsignelse, at mit hjerte synes at strømme over i glæde og taknemmelighed. Jeg fornemmede Frans' og Klaras nærvær alle steder, og forskellige aspekter af deres væsen synes at folde sig ud, undervise og favne mig. På et af helligstederne følte jeg en stærk indre tilskyndelse til at formidle Guds kærlighed ind i den kollektive lidelse, som der ligesom fra dette helligsted var en særlig åbning for, og med et enkelt fyrfadsllys tændt åbnede jeg mig for min første bevidste tjeneste i Assisi.

Ugen efter hjemkomsten til Danmark kom næste spontane inspiration: *"Du har lovet at tage et ansvar for det indre arbejde i Assisi. Du har en opgave med at forstærke indstrømningen i Assisi"*. Stor var min tvivl og manglende tillid: *"Hvordan gør man det? Hvad kan jeg dog bidrage med?"*. Englemenneskets manglende tro på sig selv og på at kunne gøre en forskel vågnede i en styrke, som jeg måtte forholde mig til gennem fortsat åndelig træning og vejledning. Godt 3 måneder kom næste step i inspirationerne: *"Du har inden inkarnationen lovet at tage ophold i Assisi mere permanent for at arbejde for Gud som nedfælder og udstrømmer. Vi har ventet på dig"*.

Var det ikke allerede gået stærkt, så accelererede den indre proces nu med at kunne stå som *"søjle"* og stedse arbejde for Gud gennem træninger og testninger i alle mulige ydre vanskeligheder og udfordringer. Alvoren og en dyb indre følelse af forpligtelse over for Gud, Jorden og Menneskeheden overtog lidt efter lidt de mange *"men'er"* om fysisk og følelsesmæssig sikkerhed og tryghed, søn, familie og venner og et mere velkendt, åndeligt tjenesteliv i Danmark. Personlighedens stemme blev løbende svagere, efterhånden som sjælen trådte mere og mere igennem, og livsopgaven blev tydeligere.

I de næste 2 år rejste jeg til Assisi fire gange om året, nogle gange i mindre grupper, andre gange alene. I Danmark lavede jeg dagligt morgenmeditationer og tjenester, hvor jeg visualiserede, at jeg var i Assisi, og når jeg igen var i min elskede *"hjemby"* fortsatte jeg tjenestearbejdet, ligesom jeg hver dag deltog i en franciskansk morgenmesse og en vesper om aftenen. Jeg nåede at være på otte ophold i Assisi af mere feriepræget karakter, dog med dagligt indre arbejde, og nåede at deltage i omkring 200 messer og vesper, inden næste skridt i opgaven begyndte at folde sig ud.

Pater Max Mizzi og dialog

Allerede under mit første ophold i Assisi lærte jeg Franciskanermunken og -præsten Pater Mizzi OFM Conv. at kende, som gennem nu 45 år har arbejdet utrætteligt i en pioneropgave i Assisi med at fremme både dialogen mellem de kristne kirker samt med verdens øvrige religioner. I gruppen var vi på besøg på det interreligiøse dialogcenter i Assisi, som han stiftede og på det tidspunkt var leder af. Ved alle efterfølgende ophold i Assisi var jeg igen på besøg hos Pater Mizzi, og i foråret/sommeren 2001 begyndte inspirationerne – nu også som kraftfulde drømme – at pege på, at jeg havde en opgave i forhold til Pater Mizzi både med indre støtte, men også konkret. Det tog nok omkring 5 måneder, før personligheden var så ”blødgjort” og styrket af sjælsindstrømningen, at jeg bevægede mig hen til Pater Mizzi og i en enetale af nok omkring et kvarters varighed fortalte ham, at jeg tilbød mig som frivillig støtte (sekretær) for hans arbejde, og hvorfor jeg gjorde det. Han lovede mig at overveje det. Efter et par måneders venten – faktisk med nogen lettelse over, at jeg ikke hørte noget fra Pater Mizzi omkring hans overvejelser, for så havde personligheden jo mulighed for ”at gemme sig lidt endnu i et mere trygt liv” – måtte jeg igen følge en indre inspiration om ”*at banke på igen og forsøge at lukke døren op*”. Jeg skrev til Pater Mizzi og gentog mit tilbud, og straks kom der svar om, at jeg var velkommen på centeret i december 2001, hvor jeg havde planlagt et nyt ophold i Assisi.

Under dette første ophold på centeret foldede der sig et så harmonisk og glædesfyldt samarbejde ud, at vi blev enige om, at jeg hurtigst muligt skulle komme igen. Det gjorde jeg med stor entusiasme og følelse af dyb mening, og vi fik omkring 3 måneders samarbejde, hvor jeg lidt efter lidt blev bekendt med mange opgaver på centeret, læste om missionen og deltog i mange møder med grupper, hvor jeg lyttede til Pater Mizzis foredrag. Dette viste sig at blive af afgørende betydning for næste step i opgaven.

Tilknytningen til Franciskanerordenen

Efter disse 3 måneders intense træning blev Pater Mizzi over en nat alvorligt syg, måtte indlægges med efterfølgende operation og et langt sygeleje. I nogle år havde Pater Mizzi boet alene på centeret, havde ingen fast hjælp, og ingen i ordenen kendte ret meget til centerets arbejde og rutiner. Jeg stod nu alene i en travl periode, hvor der var planlagt mange aktiviteter, og måtte træde mere frem, så godt jeg nu kunne. Jeg skrev og ringede rundt omkring de møder, der måtte aflyses, men vi forsøgte at holde centeret så aktivt og åbent som muligt. Bl.a. tog jeg nogle japanske kontakter med til møde med Pater Mizzi på sygehuset, og alle grupper, der havde meldt deres ankomst til centeret, modtog jeg. Jeg husker endnu første gruppemøde i denne tid alene på centeret. En gammel ven af Pater Mizzi, den anglikanske biskop i Rom, kom med omkring 40 engelske pilgrimme kun ca. 1 uge efter Pater Mizzis indlæggelse. Jeg modtog gruppen og holdt mit første foredrag på engelsk om den interreligiøse mission. På grund af travlhed nåede jeg ikke engang at blive nervøs, heller ikke over ikke at have kunnet nå at forberede mig og dermed blot måtte have tillid til, at jeg havde et tilstrækkeligt første fundament i de mange foredrag, jeg havde lyttet til. At dette første foredrag gik så godt, at gruppen klappede ad mig, vil jeg dog primært tilskrive de vibrationer, jeg blev brugt til at formidle og den indre og ydre hjælp, som jeg har oplevet som en fast og trofast ”følgesvend”, i takt med at jeg sagde stadigt dybere ja til opgaven i Assisi.

Vort ønske om og villighed til at tjene, og når vi virkelig begynder at demonstrere denne villighed – i første omgang ved blot at vælge os et tjenesteområde, selvom vi måske endnu ikke føler os dybt kaldet til det indefra – igangsætter en slags ”guddommelig cirkulation” og tillader, at vi gives større og større åndelig hjælp til forløsning og udfoldelse af måske hidtil ”skjulte” evner, der, hvis de anvendes til gavn for helheden, gør os i stand til at gavne endnu mere end før. Fortsat kan jeg blive slået af stor forbavselse og glæde over det planlægningsarbejde, der foregår ”oppefra”. Også i denne krise var der stimuleret mest muligt både indre og ydre hjælp, så mange af centerets aktiviteter kunne fortsætte

Middag med munke på Franciscanum (præsteseminaret)

På centeret havde det hidtil foregået på den måde, at jeg boede og arbejdede der, men ellers havde jeg praktisk talt ingen kontakt med de mange munke i den orden, som Pater Mizzi tilhører, og som har moderkloster, kaldet Sacro Convento (det hellige kloster), ved Frans’ grav, og et præsteseminarium, der lå i etagerne under centeret. Efter Pater Mizzi’s indlæggelse blev jeg næsten fra dag til anden ”synlig” i ordenen, idet man fra ordenens side inviterede mig indenfor i de ellers for kvinder og øvrige udefrakommende sædvanligvis lukkede områder (på grund af klausuren²) på både Sacro Convento og i præsteseminaret. Jeg skiftedes nu til at indtage frokosten og aftensmaden sammen med munkene enten i moderklosteret eller blandt de unge prærestuderende.

Denne åbning startede en ny proces med større ”synlighed” og dermed dybere indkobling i opgaven. Jeg lærte de mange munke at kende, og min glæde og entusiasme over opgaven voksede dag for dag, efterhånden som jeg fik et let, glædesfyldt og harmonisk forhold til snart sagt dem alle. Jeg erfarede, hvordan vi ”svingede sammen” som

² Klausuren er det område i et kloster, hvori munkene eller nonnerne lever afsondret, og hvor ingen udefrakommende normalt har adgang

medlemmer af samme åndelige familie, og stor var min glæde, da flere munke begyndte at kalde mig ”deres søster i hjertet”. Det var også dybt inspirerende for mig at tale med munke fra alle verdenshjørner om missionen, problemstillingerne og vanskelighederne i deres hjemland og -kloster, ligesom præsteseminariets unge munkes entusiasme og overstrømmende glæde var meget opløftende i en tid, der naturligvis på grund af Pater Mizzis sygdom var vanskelig og uvis - fyldt med megen sorg.

Optagelsen i Den Katolske Kirke og tilknytning som Franciskansk lægsøster Sideløbende med min dybere indkobling i opgaven i Assisi og for Pater Mizzi begyndte jeg at forholde mig til en optagelse i Den Katolske Kirke. Mange var mine overvejelser og betænkeligheder, men min indre forståelse af, at det dels ville lette opgaven betydeligt, dels ville det tillade og muliggøre et dybere indre arbejde i Assisi, gjorde, at jeg påbegyndte et 1-årigt introduktionsforløb hos Franciskanerne i Danmark suppleret med løbende spirituel vejledning fra Pater Mizzis side. Da jeg i dette forløb fik en begyndende bredere forståelse af Den Katolske Kirke og flere barrierer, der viste sig også at være mine fordomme og min uvidenhed, synes at falde bort, besluttede jeg mig for formelt at blive optaget i kirken under en uendeligt smuk og ekspansiv midnatssmesse påskemat i 2002, som jeg bærer med mig i mit hjerte som et meget kært minde.

*Et af de mange forberedende trin
til en optagelse i Den Katolske Kirke
Fastetiden, marts 2002 i Assisi*

Lige efter min optagelse indgav jeg ”ansøgning” til en gren af Franciskanerordenen her i Assisi – ***Franciscan Friars and Sisters of the Atonement*** - som jeg føler mig specielt knyttet til på grund af ordenens fokus på den menneskelige families enhed. Disse kære åndelige søstre og brødre havde jeg lært at kende gennem mine mange ophold i Assisi, inden jeg påbegyndte mit arbejde for Pater Mizzi. Min optagelse et år efter ansøgningen

som franciskansk lægsøster under en smuk og meget velsignet andagt præsideret af Pater Mizzi og nonnerne blev ligesom en foreløbig ”krone” på en lang proces. At være lægsøster indebærer et løfte om at stræbe efter at leve ifølge de franciskanske idealer bl.a. om overgivelse til et religiøst bønsliv, næstekærlighed, tjeneste af Gud ved at ”gøre godt” for Jorden og Menneskeheden samt materiel enkelthed. Jeg ser gerne mit liv som en form for ”fri” nonne, idet jeg ikke lever under de 3 principale klosterløfter afgivet til Gud via en klosterforstander om lydighed, fattigdom og cølibat, men alene som løfter afgivet mellem mig og Gud.

Opgivelsen af ”Plan A” – dybere overgivelse til Guds vilje

Efter alle disse smukke overgangsprocesser og indvielsesceremonier gik livet videre i Assisi. Jeg arbejdede fortsat så meget som muligt for Pater Mizzi under hyppige ophold på centeret, og også fra Danmark forsøgte jeg at hjælpe til mest muligt. På grund af Pater Mizzis fortsatte sygdom gik vi ind i forskellige dybe og smertefulde overgivelsesprocesser, og en proces med en videreførelse af centeret under ny ledelse blev igangsat fra ordenens side. I sommeren 2003 flyttede jeg mere permanent til Assisi med bopæl på centeret i en opgave som assistent for den nye leder. Dette samarbejde skulle imidlertid vise sig at blive meget vanskeligt og imod den oprindelige plan om minimum 1 års tilknytning ganske kort. Allerede 3 måneder senere blev jeg med meget kort varsel bedt om at forlade det center, som jeg var kommet til at elske så inderligt på grund af dets meningsfulde mission, som jeg brænder for, dets skønhed og uendeligt smukke vibrationer.

Chokket over den bratte ændring af planen blev overvundet ved god hjælp af åndelige venner fra Den Gyldne Cirkel, der netop var på ophold i Assisi på det tidspunkt – igen en kærlig planlægning ”oppefra”, ligesom det hjalp, at jeg indefra erfarede, at det fra mine egentlige arbejdsgiveres side nu var ønsket, at jeg forlod centeret.

Også Pater Mizzi valgte en måneds tid senere at forlade centeret, fordi også han fandt den nye situation meget vanskelig. Sorgen hos os begge var så smertelig, at en flere måneder lang proces med at kalde Gud ind som hjælp til en dybere overgivelse startede. Jeg husker ikke en tidligere så konstant dyb hjertesmerter med følelse også af stor tyngde i hjertet, men bevidstheden om, at netop denne smerte og tyngde ville medføre en dybere åbning for Kristi blødende hjertestrøm og offerilden, som ville være en endnu dybere hjælp for Gud i arbejdet i Assisi, var med til at holde mit mod oppe. I nok 3 måneder blev jeg under store fysiske hjertesmerter og tyngde ført gennem en proces med at kunne formidle en dybere frekvens af disse dybt forvandlende strømme, som der fra Guds side var ønske om at formidle i netop denne fase med vanskeligheder i Gudsrigets oprindelige plan i Assisi.

Også på det ydre plan skulle mange ting falde på plads. Jeg havde med kort varsel intet sted at bo, intet arbejde og indkomst, ingen opholdstilladelse ud over de 3 måneders turistophold – al den fysiske tryghed var med et slag borte. En inspiration viste dog, at der var så stor åndelig hjælp, at jeg blot skulle give over og holde mig indtunet, hvis jeg valgte at forblive i Assisi. For første gang fik jeg i øvrigt indtrykket af, at valget var mere ”frit” – forstået på den måde, at både valget, at jeg for en periode tog tilbage til Danmark eller valget, at jeg forblev i Assisi, ville blive støttet. Jeg valgte at forblive i Assisi, og inspirationen begyndte at folde sig ud. Først blev jeg hjulpet til en uendeligt smuk lille

lejlighed, som jeg allerede havde set i inspirationen, og alle vanskeligheder med at blive godkendt som lejer blev klaret via min tilknytning til nonnerne og Pater Mizzi. Dernæst begyndte gaver at strømme ind i form af hjælp til computer, møbler, husgeråd samt lån af det mest nødvendige. Senere i foråret begyndte en meget enkel levevej at folde sig ud, idet jeg bl.a. begyndte at hjælpe grupper af skandinaviske pilgrimme, der kom til Assisi. Jeg inviterede også til det første spirituelle retræteophold, som jeg skulle være leder af. Som sidste step måtte jeg opgive min gode bolig i Danmark, som der er 20 års ventetid på, uden at have fået opholdstilladelse i Italien. Igen måtte jeg blot overgive usikkerheden og angsten til Gud, og 14 dage efter at have opsagt min bolig, kom opholdstilladelsen og dernæst godkendtes min optagelse i det italienske sygesikringsystem. Jeg var nu ligesom officielt blevet inviteret inden for i Italien!

Kort efter slap jeg alt i Danmark ved at rydde min bolig og give de fleste af mine danske ejendele til min søn og spejderne. Det var naturligvis med sorg, at jeg gav slip på at bo tæt på især min søn, mor og åndelige venner, men det var med befrielse og lettelse, at jeg gav slip på mange af de fysiske ejendele, som tidligere havde betydet langt mere og givet så megen tryghed. Det viste sig heller ikke så vanskeligt, som jeg havde forventet, at give slip på den gode sociale tryghed, som vi er så privilegerede at have i Danmark. Jeg forsøgte stedse at holde mig Frans' og Klaras offer for øje, og kunne se hvor lille mit var i sammenligning, og vidste, at jeg under alle omstændigheder ikke ville dø af sult eller mangle hjælp i sygehusvæsenet, hvis jeg blev syg.

Den vanskeligste del af processen var den dybere åbning af hjertet og større forståelse af, hvordan Gud arbejder. Jeg havde en nok naiv tro på, at den oprindelige mest optimale plan, som gennem flere år næsten uden justeringer havde manifesteret sig løbende, bare ville blive ved med at folde sig ud. Da planen så pludselig så "dramatisk" blev ændret, blev min tillid og overgivelse sat på dyb prøve. Via samtaler med Asger Lorentsen, læsning, inspirationer og refleksioner har jeg måttet søge at forstå mere om, hvordan Gud arbejder, og hvordan menneskeheden kollektive og individuelle fri vilje og karma gør, at mange oprindelige planer undervejs i historiens løb har måttet justeres og ændres. Måske det umiddelbart betyder et skridt tilbage i forhold til den plan, som Gudsriget i første omgang har brugt mange ressourcer på at stimulere og støtte, og det spørgsmål var jeg meget optaget af i en periode. Men på længere sigt vil den individuelle og kollektive lidelse og efterfølgende erfaringsdannelse i menneskeheden ofte betyde, at næste skridt fremad sker på et dybere niveau med større kollektiv forvandling, så forsinkelsen "indhentes" - mere eller mindre. Denne "lille" ændring af planen i Assisi er jo en forholdsvis lille bagatel set i forhold til tidligere tiders langt mere omfattende ændringer og justeringer fra Gudsrigets side.

Jeg har også lært på en dybere måde, at et arbejde for Gud indebærer en villighed til hele tiden at ofre sig på dybere måder og overgive egne ønsker, drømme og længsler til Gud i en forvandling i offerilden, der gør os til dybere redskaber i Guds arbejde på Jorden. Jeg måtte på dybere måde acceptere: "Ske Din og ikke min vilje", samtidigt med at jeg sørgede over de spildte muligheder på centeret og over, at planen om et dybere skridt ind i menneskeheden via den interreligiøse dialog i Assisi havde måttet indstilles midlertidigt. Men da denne sorg også var en del af Kristi offer og lidelse over menneskers hårdhed og egoisme, var den samtidigt en dyb hjælp til det fortsatte indre arbejde i Assisi.

Min dybe kærlighed til dels min søn og ikke at kunne bo tæt på ham dels til centeret og dets mission var mit største personlige offer i processen. Det var også med stor sorg og medfølelse, at jeg fulgte Pater Mizzis overgivelse af en endnu dybere smerte over at se livsværket og 44 års mission umiddelbart falde fra hinanden, samtidigt med at han fortsat kæmpede med alvorlig sygdom.

Den nye opgave i Assisi

Efter denne smertefulde proces begyndte lyset og et dybere niveau af stille glæde, fred, tillid, overgivelse og taknemmelighed igen at vende tilbage i foråret 2004. De nye opgaver – ikke mindst de Assisi-retræter, som jeg inviterer til – synes at folde sig ud og blomstre. Stor er vor fælles glæde over at nå så mange spirituelt indstillede mennesker med de smukke og dybe Assisi-vibrationer, og opleve så mange rejse berigede fra Assisi.

*Capella delle Pace i Sacro Convento
Retræte med dansk gruppe i december 2005*

Jeg har måttet sætte mig ind i nye områder, som jeg også ”brænder for” og arbejder intenst med at tilegne mig flere forståelser og mere viden, hvilket jo aldrig ophører for nogen af os. Der er blevet mulighed for at sætte nye aktiviteter i gang med fordybelse i opgaver, der før var dårligere tid til, når et stort center skulle holdes åbent og passes. Vi har nu mulighed for og tid til sammen at rejse ud med ”the Spirit of Assisi”, bl.a. på turen rundt i Danmark i februar 2005, hvor optagelsen af en CD med Assisi-meditationer og bønner blev en anden nyskabelse. Jeg optager nu Pater Mizzis foredrag om forskellige emner på bånd, nedskriver dem, og vi arbejder videre med en kommende udgivelse af en artikelserie samt senere forhåbentligt en bog, som skal skrives af en engelsk forfatter.

Pater Mizzis økumeniske og interreligiøse aktiviteter, som Gud fortsat har så stor bevågenhed på, blomstrer stadigvæk i Assisi - nu på Sacro Convento, hvor mange grupper fra alle verdenshjørner søger Pater Mizzi og de forståelser og smukke vibrationer, som han er et så dybt instrument for. Vi modtager også i dag mange grupper fra forskellige kristne kirker, andre religioner, traditioner og kulturer, og der er også bud efter Pater Mizzis tilstedeværelse ved nationale og internationale møder. Han skåner dog endnu sig selv mod længere udlandsrejser. Han har sat sin arbejdsdag betydeligt ned, men da den indtil for bare 3 år siden var på omkring 12-14 timer dagligt, når han fortsat utroligt meget.

Og vigtigst af alt som den opgave, der ønskes prioriteret allerhøjest: Det indre arbejde i Assisi fortsætter og det endda i en ny dybde, som på sigt forhåbentligt vil betyde et endnu dybere skridt fremad via forvandling af et større kollektivt traumelag i Menneskeheden og på Jorden.

Havde jeg under mit første ophold i Assisi vidst, hvad der løbende ville komme af vanskeligheder og især ca. 4 år senere, ville jeg nok ikke have haft tillid til, at jeg havde kunnet klare det – med eller uden Guds hjælp. Samtidigt er jeg nu mere voksent bevidst om, at der sandsynligvis vil komme nye justeringer af planen samt vanskeligheder og udfordringer, som med Guds hjælp må søges klaret bedst muligt. Processen har vist mig, at vi ofte indeholder flere ressourcer, end vi tror! Det er endeligt med en inderlig glæde, at jeg indefra har erfaret, hvordan Gud altid finder nye veje og nye måder at bruge os, der dedikerer sig til et løbende mere uselvsk tjenestearbejde, og hvordan Guds arbejde med helliggørelse af Menneskeheden og Jorden dermed kan fortsætte på trods af, at fri vilje, karma og modkræfter i perioder synes at bremse eller stoppe en guddommelig impuls.

Islam (Perugia's imam), Kristendommen og Brahma Kumaris (hindubevægelse) under interreligiøst møde på Sacro Convento, oktober 2002

Bente Wolf
April 2006

Denne artikel er publiceret på **ASSISI MISSION**s hjemmeside www.assisimission.net

ASSISI MISSION • v/Bente Wolf • Via Fortini 7 • I-06081 Assisi (PG)
Tel. +39 075 8155 278 • [E-mail: bente@assisimission.net](mailto:bente@assisimission.net) • www.assisimission.net